

[Pürschel.]

ingen Strid mellem disse to Ting. Der er ingen Strid mellem „enhver“ og „ingen“. Det er ganske simpelt et Fortolkningsspørgsmaal. Ja, videre tror jeg ikke man kan naa i Retning af Fortolkning, og derfor er det kun eet, der kan forklare, at det ærede Medlem finder Trang til at tale om at gaa til Haande med Fortolkning — dette lidt haanlige Udtryk — kun een Ting kan forklare det, og det er den gamle Visdom, der ligger i det gamle Ord om Kragen, der raaber sit eget Navn; thi er der nogen, der gaar til Haande med Fortolkning i denne Sag, saa er det sandelig det ærede Medlem.

Naar man nu tænker paa den Agitation, der har været ført og føres i „Social-Demokraten“, i de radikale Blade og paa Møderne Landet over, om Morderuniformen, om Officererne som Menneskeslagtere o. s. v., hvordan staa saa det til det Forslag, man har lavet her? Skal disse Folk ikke skyde? Jo! Hvem skal de skyde paa? Paa Mennesker. Hvad skal de lære? De skal lære Morderhaandværket — for at tale socialdemokratisk. Hvad skal tiltrække dem? Ikke ideelle Bevæggrunde. Bort med enhver Tanke om, at det er en Mands Pligt at gøre noget for det Samfund, han tilhører. Nej, de skal købes, købes lige rent ud. Hvis de ikke kommer for det første Bud, saa forhøjer man Budet. Det er klart. Det er det, der er blevet tilbage af Socialdemokraternes gamle Standpunkt, som de i sin Tid var saa stolte af, Bebels Standpunkt, det Standpunkt, som gik ud paa, at man vilde have en Folkevæbning. Nu er det kommet saa vidt, at det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen som Socialdemokraternes Ordfører staa og taler — det staa Sp. 3258 — haanligt om et Folk i Vaaben. Han har ikke Haan nok tilovers for den Tanke, som er Socialdemokraternes gamle Tanke, dog ikke ældre, end at Masser af de Medlemmer, der sidder her, har været med til at kæmpe for denne Tanke. Nu skal de altsaa skyde, disse Folk. Hvem skal de skyde paa? Ikke paa dem, der forsætligt overtræder. Det er de tilfældige Overtrædere, der skal skydes paa. Det vil sige, hvis de forsætlige er uorganiserede, skal der dog ogsaa skydes paa dem. Det er jo forstaaeligt fra et Fagforeningsstandpunkt, at naar de vover at møde uorganiserede, saa modsætter man sig dem med Energi. Ja, de højtærede Ministre ryster paa Hovedet; jeg gaar ud fra, at det er Udtryk for, at det nu er gaaet op for dem, hvad det er for noget, de har lavet sammen. Det er i Sandhed et herligt Maal at sætte sig.

Man kan synge: Hvilken Fryd, jeg er Soldat; thi Soldater er disse Folk alligevel, det er ikke Politifolk, de skal behandles som Soldater, det maa man da haabe for dem, thi ellers vil det gaa dem ilde, naar de tager fejl og modsætter sig et stort Angreb i den Tro, at det var et lille Angreb. Det kan ikke nægtes, at det er en vanskelig Opgave, man sætter de Befalingsmænd her. Man kan spørge sig for naturligvis, det er en Mulighed. Nej, en Ordning som denne har ikke noget Krav paa, at man tager den højtideligt, derfor har jeg tilladt mig at gøre det modsatte.

Dernæst vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger om det konservative Partis Forhold til Flaadebevillingerne; det er jo et af den højtærede Forsvarsministers kærereste Samtaleemner. Man søger fra Regeringspartierne Side med en Ædelhed, der ikke lader sig miskende, at bevise, at det konservative Parti lige saa lidt som de andre Partier har taget det alt for nøje med, hvordan det gik med Forsvaret, naar politiske Interesser traadte i Forgrunden. Jeg har det Indtryk, at det er lykkedes at faa en Del af Offentligheden til at opfatte Situationen paa den Maade, at der her var et Punkt, som det var vanskeligt for det konservative Parti at klare. Nu er det min Overbevisning, at Partiet i denne Sag intet har at skjule, og da det her drejer sig om en Periode, da jeg hørte til mit Partis Ledelse, haaber jeg, man vil finde det naturligt, at jeg giver den Del af Offentligheden, som ønsker det, og som vil gøre et redeligt Forsøg paa at forstaa, hvad der er sket, en Mulighed for at danne sig en Mening, hvilende paa en Fremstilling, som jeg har stræbt at gøre saa objektiv som muligt.

For at forstaa, hvad der skete, maa man først erindre, at det, der voldte alle Vanskelighederne i 1922, var Hærens Forhold. Det var om disse, at Interessen samlede sig. Det var derom, at Kampen stod. Om Hærens Forhold var der dyb Uenighed mellem de sagkyndige. For Flaadens Vedkommende var Forholdet det lykkelige, at bag det forelagte Forslag stod hele Marinen — hele Marinen. Der var ingen Marineofficer, der stod frem, saaledes som det skete for Hærens Vedkommende, og sagde: Dette eller hint er utilstrækkeligt. Det er derfor et ejendommeligt Spil af Skæbnen, at den Ordning for Hærens Vedkommende, der var Genstand for en saa voldsom Kritik, har vist sig i det hele at være en brugbar Ordning, medens man nu fra alle Sider synes at være enig om, at den Ordning, man den Gang fra alle Sider